

HLEDEJME ALTERNATIVY!

SJEZD MLÁDEŽE

SKA, SKA, SKA!!!

ATEISMUS

Bezvěrci záminkou teroristů?	Luboš Kratochvíl	2
Biblická úvaha – Neohlížejte se paní Lotová	Ivo Mareš	4
Ateismus –		
• Atheista jako bratr	Jan Šimsa	5
• Proč nevěřím v Boha	Petra Braunová	6
• Žalm 151	Popelka Králová	7
• Víra a ateismus	Jarostav Pechar	7
• Anketa		8
• VOX POPULI		9
Tisklo se před lety – Upřímně řečeno		9
Stalo se před lety – 640 let od bitvy u Hastings	Pavel Nápravník	10
Seniorátník		11
Bajbl fór tudej – Za byt, stravu a budoucnost	Marie Medková	12
E–figle – Hledejme alternativy	Samuel Titěra	13
SMS recenze		13
Bez tebe to nejde – ze sjezdové ankety		14
Hudba na sjezdu	Matěj Kovář	15
Nemějte strach z ekumeny! – rozhovor	Olcha Ferjenčíková	16
Raději zvířecí tlapy než huhňající lidi – rozhovor	Tomáš Groll	18
Z cest – Pensylvánská luteránčata	Olcha Ferjenčíková	20
Učedníci Páně – Jakub, Tadeáš, Šimon Kananejský	Pavel Prejda	22
Subkultury mládeže – Ska, ska, ska !!!	Mikí Erdinger	23
Kráska v nesnázích	Klára Schneiderová	24
Piráti z Karibiku	Anna Kratochvílová	24
Pro každého nebo	Adéla Benešová	25
autor obálky –Pavel Hanych, foto sjezd –Tomáš Vokatý		

BEZVĚRCI ZÁMINKOU TERORISTŮ?

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Praha čelí teroristické hrozbě! zvolal nedávno do světa dočasný ministr vnitra zřejmě ve snaze opepřit obyvatelům metropole začátek víkendů špetkou strachu. V důsledku okořenil hlavně stránky novin uvláčené už měsíci politické nejasnosti. Kdosi se hned zkraje v rámci těch mnoha řádků zamyslel, že jednou z příčin, proč by teroristé útočili na stovžatou matici, může být počet českých ateistů. Zhruba osmdesát procent statisticky nevěřících je prý v muslimských očích ještě horší stáde, než dvacet procent křesťanů a jiných nemuslimů.

Nerozumím tomu, ale nějak mi to nesedí. Snad ještě – bohdá – nebude s českým národem tak zle. Snad i nejradikálnějšímu stou-

penci islámu musí být jasné, že opravdových ateistů tu žije jen hrstka. V co by čtyři pětiny národa doufaly, když ne ani v sebe, v selský rozum, ve štěstí, náhodu nebo třeba politiku? Představa člověka, který nevěří vůbec v nic, je pro mě složitější, než představa teroristy, který kvůli tomu rozstřílí Václavák.

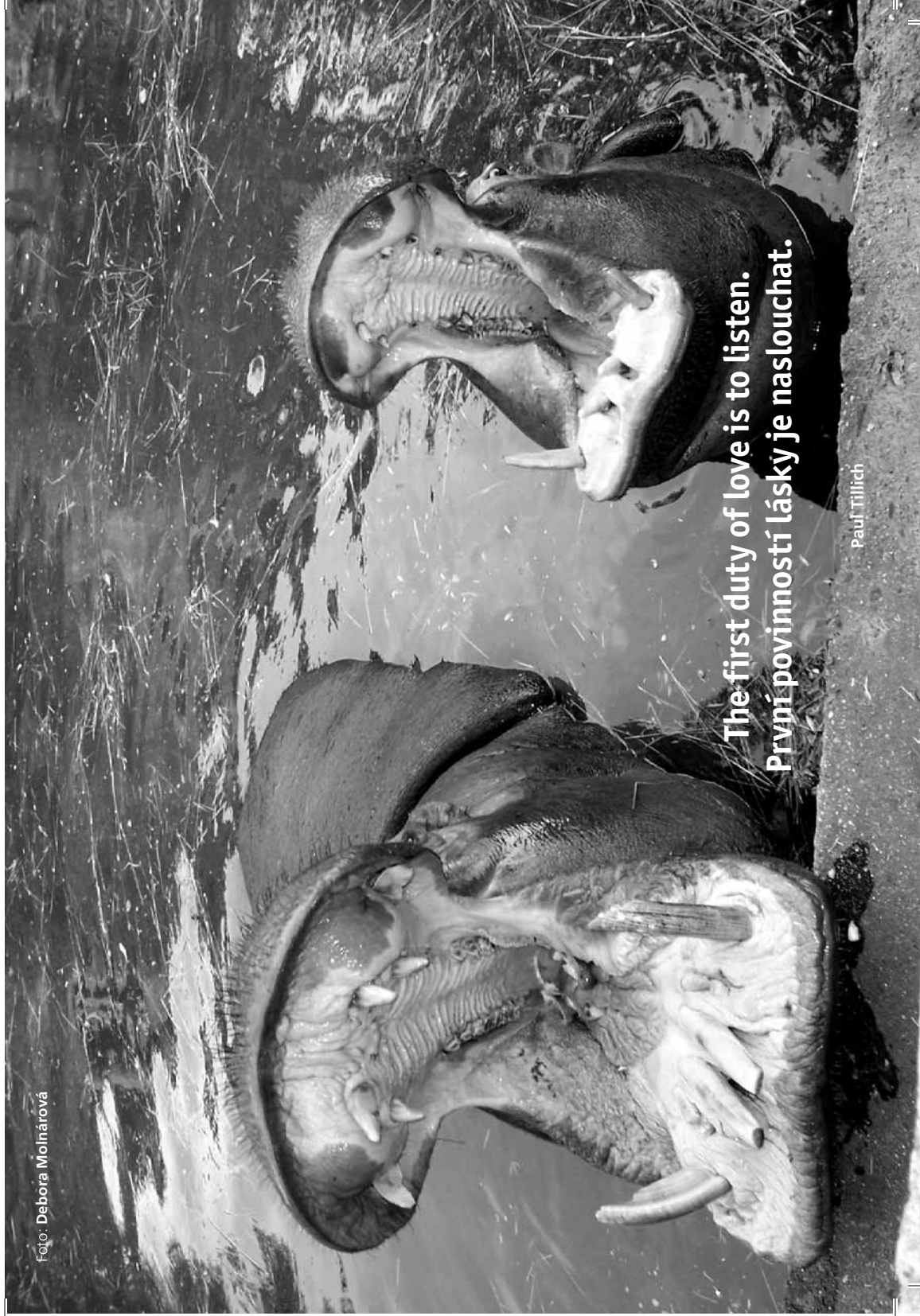
Je fakt, že poměr „věřících“ a „nevěřících“ zůstává výzvou. Snad ne pro teroristy, ale pro nás, řazené do té první škatulky. Kdyby se tak každému z nás povedlo v životě přimět alespoň jednoho příslušníka druhé škatulky k onomu cimrmanovskému prohlášení: „Jsem bezvýhradný ateista. Až se bojím, že mě Pán Bůh potrestá.“ ■

Foto: Debra Molnárová

The first duty of love is to listen.
První povinností lásky je naslouchat.

Paul Tillich

NEOHLÍŽEJTE SE, PANÍ LOTOVÁ

Ivo Mareš

BIBLIČKÁ
ÚVAHA

Když je (Lota a jeho rodinu) Hospodin vyváděl ven, řekl: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul.“ (...) Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe to bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup. (Genesis 19,17.24–26)

Co je špatného na tom, že se člověk ohlédne? Kdo by se neohlédl, když z nebe dští oheň, ve vzduchu je cítit síra a dvě města – ještě včera plná života – se za ohlušujícího rachotu rozpadají v prach. Myslím si, že by se ohlédlo hodně lidí. Ze zvědavosti, z nostalgie, ze soucitu. Pohled zpět, za sebe, je totiž pohledem do vlastní minulosti, v níž je ukryto a promícháno vše, co jsme až do této chvíle prožili: radost i smutek, zážitky krásné, které si člověk hýčká a rád se k nim vrací, ale i zážitky hrozné, na které by nejraději zapomněl. Pohled do vlastní minulosti je normální věc. Díváme se tam všichni a jinak to ani nejde. Člověk bez minulosti jako by ani nebyl člověkem. Neví, kdo je, nemá se k čemu vztáhnout, nemá se na čem orientovat. I hrozná minulost je lepší než žádná minulost. Právě proto je pro nás pohled do minulosti tak důležitý a právě proto se s minulostí nemůžeme a často ani nechceme rozloučit. Je to stejné jako by po nás někdo chtěl, abychom ze sebe vyrvali kus svého já. Jsou však situace, kdy není jiné řešení.

Když Lotova žena společně se svým manželem a dcerami prchala do hor, možná se ohlédla proto, že byla sevřena bolestí; myšlenkou na ty, kteří umírali v Sodomě. Nebo jí bylo líto domova, o němž léta s láskou pečovala a nyní jej musela opus-

tit? Kdo by jí to mohl mít za zlé? Čím se provinila, že byla tak tvrdě potrestána? A byl to vůbec trest? Prý ano – Lotova žena neposlechla a tak ji za to Hospodin potrestal. Nelítostný Bůh neodpustil paní Lotové její slabou chvilku a proměnil ji v solný sloup.

S tímto výkladem jsem se jako křesťan nikdy nemohl smířit. Nevěřím v Boha, který spravedlivě odměňuje a zlé trestá. Možná by se nám to líbilo, jenomže ze zkušenosti víme, že to tak není: Je spousta lidí, kteří trpí naprosto nevinně a nezaslouženě; a je i dost darebáků, kterým to celý život prochází. A kromě vlastní zkušenosti mne o tom přesvědčuje i evangelium. Věřím, že Bůh jedná tak, jak jednal Kristus. Že neposílá na lidi oheň, povodně ani mor a že lidi netrestá. Bůh má lidi rád, všechno si nechá líbit. Těm, kdo jsou obtíženi vinami, odpouští. Bůh není dobromyslným dědouškem, který odkudsi z obláčku se založenými rukama sleduje to naše lidské pachtění, ani zlomyslným režisérem, který se baví našimi útrapami a tragédiemi. Bere na sebe úděl člověka se vším, co k tomu patří. Je v tom s námi od začátku až do konce. Na vlastní kůži zakusí pochybnost, opuštěnost, nepochopení, nenávisť i zradu. Prožívá vše, co člověka ohrožuje: úzkost, zjetí, mučení a nakonec i smrt. A v tom všem zůstává lidštější, než jsme my.

Z této perspektivy se snažím číst i příběh paní Lotové, jejíž vlastní jméno nám tradice nedochovala. Její ohlédnutí chápu zároveň jako varování i povzbuzení: Když zůstaneš stát na místě, proměníš se v solný sloup. Neohlížej se do minulosti, ale dívej se dopředu, před sebe, byť to, co zrovna máš před očima je strmý sráz hory nebo obtížný výstup. Na jeho vrcholku tě čeká záchrana života. ■

ATHEISTA JAKO BRATR

Jan Šimsa

Při seznámení mi Jirka Němec, u Ladislava Hejdánka, který nebyl doma, chtěl trochu „sáhnout na zoubek“ a vyzval mě, abych mu vyložil, proč Martin Heidegger kdesi napsal: „Bohu jsou blíže ti, kdo ho popírají, než ti, kdo ho tvrdí“. Navrhl jsem několik odpovědí, které brilantně vyvrátil, ale oba jsme byli zajedno, že má Heidegger pravdu. Vždyť ti, kdo ho „tvrdí“, mají nějakou ustálenou představu, podobu nebo aspoň teorii. Jsou tím Bohu blíže? Erich Fromm zase hledal společné vyznání celého lidstva a našel je v přikázání, pro nás druhém: „Neučiníš sobě rytiny ani jakéhokoliv podobenství všech věcí (a pojmů), nebudeš se jim klanět ani jich ctít.“ A získal mě Bonhoeffer povzdechem, že se mu snadněji vysloví slovo Bůh v prostředí atheistického než v prostředí náboženském.

Slovo ateista je řeckého původu a označovalo někoho, kdo neuznává bohy nebo popírá jejich existenci. Mnohem později se slova začalo užívat i pro člověka, který neuznává žádnou normu, žádnou autoritu nad sebou. Dnes je skutečný ateista pro mne někdo, kdo se aktivně odmítá poklonit, tj. ctít závazně jakýkoliv předmět, osobu, sochu nebo myšlenkovou soupravu. Ateista je dnes spíše hrdina, postava z časů, kdy bylo třeba velké statečnosti k popření božstva nebo hodnot obecně uznávaných. V tom smyslu je ateista náš bratr. Neměli bychom zapomenout na to, že židé po vyvrácení jeruzalémského chrámu se jevíli obyvatelům Přední Asie jako ateisté. Věřili v Boha neviditelného a přece mocného. Navíc se nesměl zobrazovat. A v Římské říši i první křesťané, dokud se nepřizpůsobili náboženskému prostředí výstavbou krásných kostelů, vý-

robou soch, vymyšlením věrouky, tvorbou obrazů, hudby a všelikého svátostného prostoru., byli považováni za ateisty!

Poznal jsem v životě jen několik ateistů hodných toho jména. Neměl jsem vůbec dojem, že jsou daleko Božího království. Rozhovor s nimi byl osvěžující. Vzpomínal jsem na Jirku Němce a Martina Heideggera a na to, že oni jsou Bohu blíže než já, který Ho profesionálně tvrdím, ba vyučuji. A také jsem mohl s nimi svobodně o Bohu mluvit. Opravdový, neformální, neprofesionální ateista je dar z nebe! Jako bratr nebo sestra.

Samozřejmě, že dnes můžeme číst to slovo i jako popření „theismu“. Pak by mohl být ateistou ten, kdo neuznává theismus, tedy soupravu nauk a představ o stavbě světa. Jako by Bůh byl jen nejvyšší součástí veškerenstva. Zůstala nám taková představa stavby světa z časů Aristotela a Tomáše Akvinského. Ještě i reformace stavěla na zbytcích těchto představ, ač se přece jen zaměřila na Ježíše Krista a jeho „dobrodiní“, tj. na to, co pro nás vykonal, koná a, jak věříme, bude konat.

To je totiž důležitější než představa o stavbě fyzického světa nebo i toho, co je „za fyzikou“, tj. metafyziky. Důraz na aktuální evangelium nám nedovolí věřit v nějakou konstrukci světa, třeba jen myšlenkovou. Taková konstrukce může být nanejvýš pomůcka. V tom smyslu bychom měli přijmout toto slovo jako popření starobylých, historicky podmíněných představ. Neučiníš sobě rytiny ani jakéhokoliv podobenství těch věcí, které jsou na zemi, ale ani těch, které sis vytvořil! V tom měl

Erich Fromm pravdu, že to podstatné, co jsme podědili ze Starého zákona, je naprosté popření toho, že bychom měli uctívat nějaké učení, nějakou sochu, předmět nebo dokonce prostor, byť by byl „svátostný“. A že takový „atheismus“ by mohl být závazný pro všechny lidi bez ohledu na jednotlivá vyznání nebo směry.

Ostatně i sochy, obrazy, ba učené knihy byly původně pomocí člověku k pochopení sebe a světa. Ale běda, začne-li člověk něco z toho uctívat a „klanět“ se tomu! Ještě si pamatujeme dobu, kdy člověka nějaká moc nutila přijímat jako závazný „vědecký světový názor“ v pevné formula-

ci. Paradoxně k tomu patřil i „atheismus“, ač jeho formulace byla přímo popřením svobody člověka a popřením rozumu a vědy. A šlo jenom o to „uznat to“, přerýkat to, třeba i se zapřením sebe.

Nejlepší křesťané dneška znovu prožívají úžas nad tím, že Bůh se nezjevuje ani v zemětřesení, ani v ohni, ani v soše či obrazu nebo v učené představě, ale že jeho hlas je tichý a jemný, že je to Slovo, které se dotýká nás docela uvnitř. Přijmeme heslo o atheismu jako popření veškerého modlářství! A jako výzvu ke spolehnutí se na Slovo, zjevené v celém životě, díle, smrti i vzkříšení Ježíše Krista. ■

PROČ NEVĚŘÍM V BOHA

Petra Braunová

ÚHEL
POHLEDU

Narodila jsem se do rodiny absolutního ateisty. Výkřiky „panebože“ anebo „ježíšikriste!“ jsem slyšela denně, ale dlouho jsem si neuvědomovala, co znamenají. Dárky pod stromeček nosil tajemný „Ježíšek“, v mých dětských představách malý andílek se světlými vlásky a modrýma očima. Dával mi knížky a omalovánky a já ho milovala. Číhala jsem na něj v obyčejných pokojích u okna, ale vždycky mi nějak proklouzl, rozsvítil stromeček v dětském pokojíku a já při zvonění nebeského zvonku padala sladkým rozrušením do mdlob.

Moje stará babička, u které jsem trávila léto na Šumavě, sice v Boha věřila, denno-denně si drmolila modlitby, dokonce jsem s ní pilně odříkávala „otčenáš“, ale po smyslu toho, co říkám, jsem nepátrala. Babička nám Pražákům říkala „neznabozi“, což mě popuzovalo, ale nenutilo nic řešit. V kostele, kam mě vodila, jsem se bála, z vůně květů u oltáře mi bývalo špatně a na jednom z vesnických pohřbů jsem dokonce omdlela a byla pár dnů skutečně na umření. Bylo mi zoufale špatně, nevěděli si se mnou rady ani doktoři v klatovské

nemocnici. Do kostela jsem pak už vůbec nechtěla vkročit a babička mě stejně přestala nutit, protože dle jejího vesnického rozumu mě v kostele kdosi uhranul. „To máš za to, že nevěříš v Pána Boha!“, řekla mi potom výhrůžně. Zeptala jsem se starší sestry, kdo to je, ten pan Bůh, ale dostalo se mi jenom odpovědi, že to je někdo na nebi a že se neví, jestli vůbec je. Tělem a duší realista jsem párkrát do nebe hleděla a hledala ho, ale neukázal se, a tak jsem usoudila, že není.

Dospěla jsem. Pochopila jsem, že je hodně lidí, kteří v Boha věří, ale hodně těch, kteří ne. Spousta mých nevěřících přátel postupem času „prozřela“, nechávala se pokřtít a v jejich duších se díky Bohu rozhostil klid a mír. Mně se to nedaří, přestože po klidu a míru v mé duši, často rozsekané napadrť, toužím jako po ničem jiném na světě. Mluvila jsem o víře s desítkami věřících, přečetla jsem si desítky knížek a navštívila desítky kostelů. Něčemu takovému prostě nemůžu uvěřit. Přestože Boha hledám, nemůžu ho najít. Nevím, proč. Snad proto, že není. ■

Hospodin je mé světlo.
Dává mému tělu život a mému životu smysl.

Kam bych se byl ukryl,
kdybych neměl záštitu v Hospodinu?
Kdo by se mě zastal, kdyby se mě neujal Hospodin?
Křičel bych a neslyšel odpověď.
Prosil bych a nenacházel útěchu.
Země by byla pustá a prázdná
a nad propastnými tůněmi se vznášela jen tma?

Děkuji, Pane, že v Tebe věřím, že jsem Tě našel a smím Tě chválit.
Děkuji, Otče, za dar naděje, která mě vede k lepším zítřkům.
Zachytil sis mě poutem lásky.

... A ATEISMUS

Jaroslav Pechar

Mnohokrát jsem se potkal s ateisty, leč v rozhovoru se mi vždycky přesunuli ze škatulky „ateista“ do škatulky „něcista“. Termín před několika letyrazil Tomáš Halík pro lidi ohánějící se stanoviskem, že ono „něco“ mezi nebem a zemí určitě je. Nejvíc jsem jich potkal po hospodách, když k našemu stolu přisedl místní opilec a snažil se nám zavděčit světonázorem přiměřeným našemu. „Na toho pámbíčka, jak o něm mluví faráři, na toho já nevěřím. Ale ono něco bude, když teta umřela, tak se bratránkovi z druhého kolena zastavily na zdi hodiny...“ Tak se do této škatulky postupně dohrabávají právě ti proklamativní ateisté, hrdí na své vědecké přesvědčení o velkém třesku a Darwinově evoluci. Základem něcismu je omezenost lidského poznání. Něcista zůstává něcistou jen proto, že v určitém okamžiku neví. Neví, jestli je nějaká souvislost mezi hodinami bra-

tránka z druhého kolena a smrtí tety. Právě tak, jako neví, jestli je, nebo není Bůh.

Ateista ví, že není. Ví to se stejnou mírou jistoty, jako věřící ví, že Bůh je. Ateismus, jasné a srozumitelné prohlášení, že žádný Pán Bůh není a že co si na tomhle světě neuděláme, to také mít nebudeme – to je výzva k zodpovědnému promýšlení naší lidské zodpovědnosti za svět i za nás samé. To je lék na to, co je skutečným nebezpečím pro víru – totiž lék na pověru, na falešné jistoty.

Potkáte-li ateistu, chraňte si ho jako oko v hlavě. Konfrontujte ho se svými postoji, se svojí jistotou víry. Ne proto, abyste ho znejistili v jeho jistotě nevěry (máte-li touhu po misi, brali byste to za špatný konec), ale jako úžasnou příležitost při hledání toho, co je ve vašem životě skutečně podstatné a na čem lpět je projevem pověrčivosti a naivního církevnictví. ■

CO JE PRO VÁS ATEISMUS?

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

Ateismus je moje akvárium, ve kterém se moje sobecký rybičky, co jsem si nedávno koupil, domluvili, že neexistuju. Že je tu prostě nějaká energie, co jim hází žrádlo a že všechno, co vidí skrze to špinavý sklo je iluze. Říkal jsem si, že je spláchnu do záchodu, ale pak jsem jim zase odpustil.

ovlivní prostředí, do kterého se narodí a vyrůstá v něm – alespoň mě. V Boha nemůžu uvěřit. Dokonce nevěřím lidem, kteří tvrdí, že v něho věří!

Miki Erdinger,
generální sekretář YM-
CA v ČR, 26 let

Naprosté a vědomé a odůvodněné odmítání Boha. Tedy nevěřící se nerovná ateista. Nevěřícího máme ještě šanci evangelizovat, u ateisty je to daleko složitější. I když Boží stezky a činění jsou nevyzpytatelné :)

Josef Masopust,
držitel Zlatého míče,
český fotbalista
století, 75 let

Otázka víry a nevíry je záležitost každého osobně a každý se má zařít sám podle sebe a svého pohledu na svět. Každá víra také má ve svém programu „Nezabiješ“, ale ne vždy se dle toho řídí.

Klára Valentová,
soudkyně,
36 let

Ateismus je pro mě nesvoboda, otroctví, služba něčemu nebo někomu, který to neocení a ještě mě přitom zbaví posledního zbytku důstojnosti. Bloudění ve tmě, dělání věcí a reakce, které tě štvou, ale nemůžeš je ve své podstatě úplně ovlivnit. Neúplnost. Chaos.

Sára Medková,
žákyně 4.B ZŠ Karla IV,
Nový Bydžov

Nevím, co to je. Jako když ti někdo ubližuje?

Antonín Nevola,
římskokatolický kněz,
38 let

Popírání existence nebo možnosti poznání Boha. Ateismus odnímá člověku duchovní rozměr, poníží člověka pouze na hmotu. Ale já přece nejsem „jenom“ kus něčeho, já jsem „někdo“.

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Ateizmus je pro mě problém, kterého se nedovedu zbavit. Závídím lidem, kteří v něco věří a žijí v klidu. Myslím, že člověka hodně

Gesine 20	Člověk věří, že všechno zvládne sám, že nikoho nepotřebuje a nikdo ho.
Elena 19	Když člověk nevěří na nadpřirozené síly, Boha,...
Věra 23	člověk věří, že všechno zvládne sám... Bůh možná existuje, ale pro mě ne. Víra v „něco“
Jaroslava 76	Nevěra v Pána Boha a chudoba ducha.
Jana 50	Např. jméno Boha v puse, ale za sebou v činech zanechávat hroby. To je snad horší, než nemít Boha žádného.
Marek 27	Slepá ulice a jednosměrka zároveň.
Martina 21	Ateismus je pro mě to, když někdo věří, že v nic či nikoho nevěří.
Marie 15	Ten, kdo nevěří v Boha.

Otázka příště: „ Co dělá rodinu rodinou?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI.

Upřímně řečeno

Ne, že bych někoho obracel na evangelickou víru, ale když mě můj přítel po nekonečných debatách požádal, abych jej vzal s sebou do evangelického kostela, rád jsem to učinil. Šli jsme dřív, aby si mohl všechno v klidu prohlédnout. Když jsme zasedli do lavice, naklonil se ke mně a povídá: „Hele, proč jsou u vchodu ti dva hlídači? Hlíďají s narafičeným úsměvem, aby jim sem neproklouzl někdo, kdo sem nepatří, že jo?“ – „Ale to jsou přece bratři starší, ti chtějí naopak každého srdečně přivítat hned u vchodu,“ hájím své bratry. „Vážně? Tak oni nehlídají, ale vítají – a kdo to má poznat?“

Chvilí mlčky seděl a pak mně zašeptal: „Připadám si tu trochu jako v krematoriu a trochu jako v agitačním středisku. Kde je velkolepost chrámů, architektonická fantazie starých kostelů, plných vrcholných uměleckých výtvorů, kterými chtěla lidská ruka oslavit svého stvořitele?“ – „Protestantské modlitebny jsou záměrně prosté, bez ozdob, pozlátok, sošek a monstrancí,“ hájím naše modlitebny. – „Ale prostota nemusí být vždycky bezduchá, fádňá, truchlivá, jak opuštěný kinosál s biblickými nápisy na zdech,“ nedá se můj přítel.

A to už zaskřípělo harmonium a nás pár přítomných začalo polozpívat, polodeklamovat: „Já bídny člověk, bídny hříšník...“ Můj přítel neskrytě trpěl, a já se mu nedivil. Vzpomněl jsem si, jak mi trvalo dlouho, než jsem si zvykl na tento podivný způsob oslavy, a tak mu povídám: „U nás protestantů je nejdůležitější slovo, kázání, víš? Tohle je jen tak na začátek. To hned přejde.“ Ale zpěv hned tak nepřecházel, a když přišlo kázání stejně pochmurné a bez života jako předešlý zpěv, stejně bezvýrazné a nenápadité jako celá naše modlitebna, zakončené příslibem a nadějí stejně narafičenou jako úsměv u vchodu, již jsem svému příteli nic nesliboval. Před kostelními vraty přítel vydechl, jako když má za sebou něco těžkého, jako když ze sebe konečně může setrást mūru, která mu takovou dobu seděla za krkem. Pak ještě chvíli smutně mluvil o budoucnosti naší sekty. Jeho pohanské prognózy mě příliš nezajímaly.

1/1969 r. XXVII

940 LET OD BITVY U HASTINGS

Pavel Nápravník

STALO SE
PŘED LETY

Normanský vévoda Vilém (1028 – 1087) odvozoval svůj nárok na anglický trůn od slibu, který mu roku 1051 údajně dal jeho bratranec Eduard III. Vyznavač, anglosaský král Anglie v letech 1042 – 1066, za pomoc proti svému tchánovi, Godwinovi, hraběti z Wessexu. Přesto však bezdětný Eduard nakonec jmenoval svým nástupcem Godwinova syna Harolda.

S osmitisícovou invazní armádou se Vilém 28. září 1066 vylodil v anglickém Pevensey. Odtud táhl do Hastings, kde nechal z dřevěných trámů postavit na návrší opevnění. Harold v té době čelil útoku norského krále Harald III. Krutého v bitvě u Stamford Bridge, asi 400 km na sever od Hastings. Po Haraldově porážce se Harold okamžitě vydal na jih, odrazit invazi. Obě vojska se střetla 14. října 1066 u Senlac Hill (asi 10 km od Hastings). Bitva trvala celý den. Třebaže obě strany byly přibližně stejně silné a část normanských vojsk pod tlakem húskařlů (vojáci vyzbrojení sekýrami) začala kolísat, vítězství

nakonec připadlo Vilémovi. Normanům se podařilo zinscenovat falešný ústup, na což anglická domobrana reagovala porušením linie a jejich pronásledováním. Další ranou pro Angličany byla smrt krále Harolda. Většina anglických vojáků poté z bitvy uprchla.

Na místě Haroldovy smrti nechal Vilém postavit opatství zasvěcené sv. Martinu (Battle Abbey). Jako král Vilém I. byl korunován 25. prosince 1066 ve Westminsterském opatství v Londýně. Vilém si Anglii rychle vojensky podrobil, v období 1067 – 71 potlačil lokální povstání a do své smrti roku 1087 v zemi vybudoval na 5000 hradů. Původní obyvatelstvo ztratilo společenské postavení, možnost zastávat veřejné úřady a vlastnit půdu. Angličtina přestala být správním jazykem a u dvora se začalo mluvit normanským nářečím francouzštiny. Krátce před smrtí zavedl Vilém pozemkovou knihu, tzv. knihu posledního soudu (Domesday Book), která byla soupisem držitelů půdy a jejich majetku. ■

SVATÍ BLÁZNI!

Všem divadelním uskupením, mládežím a dalším kultury–chtivým skupinám se dává na vědomí, že tradiční přehlídka mládežnických divadel „Svatí blázni“ se bude konat dne 9. prosince v nuselském sboru od 14ti hodin.

Nacvičte divadelní kousek a přihlašte se do 15. listopadu na adresu pgroll@centrum.cz – napište nám, kdo bude hrát, co bude hrát, jestli potřebujete zkoušet na místě činu (v nuselském sboru – ten den dopoledne) a jak dlouhé představení bude (mělo by být kolem 30 minut – ne o moc delší). Budeme se na Vás těšit.

Mládež, pro kterou je domovem

Chrudimský seniorát

Co se nám už daří:

Seniorátní sjezdy • Sportovní akce • Zimní akce • Výlet
Víkendový kurs (foto+kytara)

Co nového chystáme:

Ples • Ping-pong • Hudební festival • Florbal • Filmový maratón

O co se mimo jiné snažíme:

o dobrý biblický, zábavný i poučný program • o informovanost o akcích
aby nás akce bavily a nikdo nebyl sám • o spolupráci s okol. senioráty

Chtěli bychom vás pozvat:

prosinec Filmový maratón
leden Seniorátní ples
březen Zimní akce
duben Jarní sjezd
červen Seniorátní výlet
červenec Hudební festival
září Podzimní sjezd
říjen Florbal

- tyto údaje jsou pouze orientační, přesnější info bude vždy
uvedeno před akcí na našich internetových stránkách

chrudimského seniorátu

<http://chrudimska-mladez.evangnet.cz>

ZA BYT, STRAVU A ZA BUDOUCNOST

Marie Medková

BAJBL FÓR
TUDEJ

A. Přihláška zaměstnance k pojištění Okresní správě soc. zabezpečení v

Přidělený v.s. u OSSZ: 333777

Rodné číslo zaměstnance: 801117/00125

1 Příjmení

Izáků

2 Jméno

Jakub

3 Datum (den, měsíc, rok) a místo narození

17.11.1980

4 Rodinný stav (svob., ženatý, vdaná, rozvedená–ý, vdova–ec)

svobodný

5 Trvalý pobyt (přesná adresa)

Študniční 16, 258 14 Beer–Šeba

6 Druh činnosti zakládající účast na pojištění

chovatelství ovcí a koz

7 Datum vstupu do zaměstnání (den, měsíc, rok)

1.9.2006

8 Pracovní úvazek (kolik dní a hodin v týdnu)

7 dní/56 hodin

9 Předpokládaný měsíční hrubý příjem

byť a strava (mzdu dostane 1.9.2013 v celku)

10 Název organizace nebo příjmení a jméno, zaměstnavatel, sídlo, adresa

ECOFARM s.r.o.

Lában Náchor

Pastviny 7

258 65 Cháran

11 Poznámky

datum: 27.8.2006

prezenční razítko:

.....

.....

podpis zaměstnance razítko a podpis zaměstnavatele

Která biblická postava by dnes musela podat podobou přihlášku? V které knize a kapitole tento příběh najedeme? Na jednoho vylosovaného výherce čeká předplatné Bratrstva na rok 2007.

Odpovědi posílejte na adresu redakce bratrstvo@evangnet.cz do 15. 11. 2006

Správné odpovědi z minulých čísel:

č.4 Z židovské kuchařky Júdit 13, 4 – 10

č.5 Elektrické křeslo Marek 12,13–17

č.6 Pohádka o deseti zvířátkách Lukáš 17,11–19

č.7 Nový zákon pro vědce Lukáš 5,17–20

Je docela legrační, když si uvědomím, že pamažu ještě časy, kdy internet vlastně ještě nebyl. Brouzdali jsme se nanejšť rosou... A přitom nám dneska připadá jako naprostá samozřejmost. Další vzpomínka z těch prehistorických dob mi utkvěla: monitory neuměly zobrazovat víc než dvě barvy a až na výjimky žádnou grafiku, jen písmenka. Středověk. (?) Ta moderní samozřejmost některých věcí ale může být na škodu.

Dnes a denně něco hledáme na webu, texty, obrázky, zvuky. Posíláme si sem a tam emaily. A děsivá většina z nás k tomu všemu používá Internet Explorer, Outlook Express a třeba i Word a Excel. Všechno produkty firmy Microsoft – někdy se zdá, jako by neexistovaly jiné a tento americký gigant z toho těží (rozuměj peníze). Jde to ale i jinak: existuje mnoho *zdarma* dostupných programů pro stejné funkce, které jsou navíc bezpečnější a mnohdy

i chytřejší. Mozilla, Opera, Netscape. To je jen výběr z mnoha programů nabízejících jednak prohlížení internetu, jednak i správu, prohlížení a psaní emailů. Na Mozille se mi například líbí možnost otevírat nové stránky v „panelech“ ve stejném okně a velice chytrý správce hromadného stahování souborů (jedním kliknutím stáhne např. všechny obrázky nebo odkazované dokumenty z webové stránky do definované složky).

Nevím, nakolik jste kdy řešili problém legálních kopií a ceny software. Třeba ty Windows a MS Office. Zdá se, že se bez nich neobejdeme, a přitom jsou tak drahé (stojí po celém světě stejně bez ohledu na poměry dané země a neexistují slevy pro školy). Za pozornost proto stojí iniciativy za šíření kvalitních alternativ – někdy i zdarma – a boj s monopolem. www.opensource.org * www.gnu.cz * www.openoffice.cz * proc.linux.cz * ■

SMS RECENZE

Vsem doporučuji nové živé CD Cechomorů, je to kvalita – zvukově velmi dobře a má to atmosféru. MS

Nerina Pallot : Fires – možná nový talent hudební scény. Prekvapivě melodie, kvalitní hlas, dobrý hudební doprovod. Potesí.

World Press Photo: Dobře, drsně, působivě. Hlavně fotky po útocích na Londýn. Lidské utrpení prožívají lidé vsude na světě stejně. P.F.

Zena ve vode. Zajímavý nápad režiséra Sesteho smyslu. Herci podávají celkem slušný výkon, jinak je to tak trochu plagiát všeho, co si dokážete představit.

Pozor! Další průměrný film s akcí, mrtvolkami a prezivšími. Neurazí vás, ani neuchvátí. Ale vidět ho nemusíte, ani když se jmenuje MI-AMI VICE.

Chtěla bych vás upozornit na knihu Mraky nad Barrandovem, která zajímavě popisuje kolaboraci protektorátních herců s nacisty. Je svým rozsahem a přesností ojedinělá.

Naprstkově muzeum v Praze stojí za návštěvu vzdělků – zvláště první paterky v měsíci, kdy má být vstup zdarma. Do 28.9. korejská kultura – mála, ale obsázná výstava.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 724321575

BEZ TEBE TO NEJDE

Z ankety s účastníky Sjezdu mládeže v Havlíčkově Brodu

SJEZD
MLÁDEŽE

Víte, jaký je téma letošního sjezdu?

- Cože, já nevím, obrať se na mého tiskového mluvčího.
- Jo, bez tebe pro tebe něco s tebou
- Nevím a je mi to fuk, na sjezd jedu, abych se sjel.

A jak důležitý je vůbec to téma? Kdyby bylo odpudivé, tak nejedeš?

- Jedu, ale nezaplatím a nepůjdu na program.

A proč sem jezdíte?

- Jsou tu lidi, který normálně nevidíš, je to jen jednou za rok – a je to blízko! (*účastník ze středních Čech*)
- Dozvim se řůru novejš věcí, potkám řůru novejš a hlavně starejš kamarádů a potom to je taková tradice!

Liší se nějak tenhle sjezd od sjezdů minulých?

- Je tady mň lidí a baptisti dělají anketu, jak často chodí mladí evangelíci do hospody a jestli tam pijou zelenou.
- Tenhle sjezd je klidnějš než ostatní.
- Hodně se snížil věkovej průměr.
- Pár lidí, který neznám. Ale celý mi to přijde hodně podobný jako loni. Už to téma je tak blízky, že se to skoro překrejš
- Já jsem na prvním sjezdu – ale ne, nic mě nepřekvapilo.

A co se vám tady líbí či nelíbí?

- Nelíbí se mi zavírání škol, člověk přijde o 5 minut dýl a už se nedostane dovnitř, a taky jsme nevěděli, kde se v tý škole

může spát a kde ne a vynadal nám školník. No a organizace batohů se taky moc nepovedla...

- Programový favorit? Jednoznačně Keřkovskej! Člověk si z něho hodně zapamätuje!
- Žárský band: nasazení a zpěv, povzbuzuje k němu i ostatní, vybíraj známý písničky, který se hoděj ke kapele a hlavně jsou ve zpěvníku!! *Našly se ale i kritické připomínky:* Proč hráli Vodu živou od Anety Langerové a implantovali na to pak příběh ženy u studny? Ta písnička byla složená za úplně jiným záměrem, je podbízivá, a i my snažíme se bejt moderní – a to jako proč?
- Překvapil mě film, loni a předloni nic moc, ale letos... O Che Guevarovi člověk nic neví i když ho nosí na tričku a v Motocyklových denících bylo dobře vidět, co ho utvářelo. Taky tam byla výborná kamera. Ale nebavilo mě divadlo.
- Těším se na koncert!

Jaké jídlo ti na sjezdu nejvíc chutnalo? Kolikrát sis čistil/a zuby? A jakou máš v období kolem sjezdu zrovna rozečtenou knížku?

- Já na sjezdu ještě jídlo nikdy neměla. Většinou jsem si koupila pomeranč. – *To zavání 19. stoletím.* – To bude asi tou knížkou, kterou čtu. Je o Rembrandtovi a jednom lékaři, s kterým se kamarádil.

Místo: Havlíčkův Brod

Čas: 29.9.-1.10.2006

Téma: Bez tebe to nejde.

Účast: 680

Co: přednášky, dílny, bazén, fotbal, volejbal, procházka, výlet do Brazílie, Motocyklové deníky, PUB až do noci, čajovna, Noční Optika, Terne Čhave, bohoslužby.

Jak: šlo to

Výsledek: bez tebe to nejde, za rok na viděnou.

A kolikrát zuby? Ráno večer a jinak samozřejmě žvýkám žvýkačky Orbit bez cukru.

- Zuby jsem si nečistil ani jednou. Nejvíc mi chutnalo bezmasý rizoto. Rozečtenou mám Válku s mloky, teda tu jsem už dočet, teď jsem se pustil do Zvoníka u matky boží.
- Zuby každý večer i ráno. Těsně před sjezdem jsem dočetla Mířovu lásku od Bunina. Měla velký písmenka, bylo to dobrý.
- Já od Camuse Šťastnou smrt. Chutnala mi polívka, co jsme měli k obědu, sejra

a brambory byly studený. Jinak mi chutnalo pivo.

- Mně chutnala čokoláda.
- Zuby zatím dvakrát, měl jsem v hubě jak v polepšovně (a byl to mezinárodní trapas, protože tady jsou Němci). Čtu Jacka Kerouaca, Na cestě, nejlepší co jsem ale kdy četl byl Bukowski: Všechny řítě světa i ta má.

A něco speciálního na závěr?

- Musíte zopakovat fotbalovej turnaj, ale vezměte taky futsalovej míč! A nezapomeneňte Němce! ■

SJEZD
MLÁDEŽE

HUDBA NA SJEZDU

Matěj Kovář

Letošní sjezd v Havlíčkově Brodě byl pro mě krásným zážitkem. Setkal jsem se s mnoha přáteli z různých končin republiky, poslechl si zajímavé přednášky, poznal nové lidi a byl posílen vědomím, že naše církve stále žije a má lidem i v 21. století co nabídnout. Stejně jako vloni pro mě byla jediným velkým zklamáním na sjezdu hudba, přesněji řečeno hudební skupina, která měla doprovázet zpěv. Nakonec se ale o doprovod shromáždění ani tak nejednalo. Skupina totiž doprovázela podle mého dojmu hlavně svého zpěváka. A tím popřela i svůj význam, který spočívá v tom, doprovázet společný zpěv celého shromáždění!

Mnozí si pamatují starší sjezdy, kde byl doprovod na vyšší úrovni, ať již kytarový, nebo klavírní v podání nezapomenutelného Jakuba Dvořáčka. Jistě by se našli i dnes tak kvalitní hudebníci a je proto škoda, když naše písně doprovází kapela, která by se spíš než na Sjezd evangelické mládeže hodila do soutěže Česko hledá Superstar.

Myslím, že je důležité, abychom si zachovali vysokou kulturu zpěvu a hudby v naší církvi. Aby se nám nestalo, že za pár let budeme místo protestantských chorálů a geniálních písní Miloše Rejchrtů zpívat na bohoslužbách slaďoučké popové songy, které se dnes bohužel stále více prosazují například v evangelických církvích v Německu. Je dobré otevírat brány, ale je potřeba si přitom dát pozor, aby věci dobré a kvalitní a také trochu komplikovanější, nebyly vytlačeny věcmi rychlými, levnými a povrchními. ■

Autor je studentem Vysoké školy hudební v Kolíně nad Rýnem

NEMĚJTE STRACH Z EKUMENY!

Olcha Ferjenčíková

ROZHOVOR

rozhovor s **Jitkou Klubalovou (Krausovou), tajemnicí Ekumrady**

Jitka Klubalová (Krausová) do svých třiceti let stihla pracovat v křesťanském středisku mládeže v Anglii, u ČSA jako letuška a nakonec v mediální agentuře. Nyní se už čtvrtým rokem do telefonu představuje jako vedoucí tajemnice Ekumenické rady církví v ČR. Tušili jste třeba, že tato organizace, důvěrně přezdívaná „Ekumrada“, stojí za nedělními bohoslužbami přenášnými rozhlasem?

Kdo je členem české Ekumrady?

ERC v České republice je společenstvím křesťanských církví, má 11 plných členů (např. Apoštolskou církev, Církev bratrskou, ČCE, Československou církev husitskou nebo Starokatolickou). Římskokatolická církev je členem přidruženým a Církev adventistů sedmého dne spolu s Federací židovských obcí jsou pozorovateli. Každá ze zastoupených církví vysílá své tři zástupce na Valné shromáždění, kde se jednou za dva roky volí předsednictvo ERC. Současným předsedou je Pavel Černý z CB.

A takové demokraticky zvolené předsednictvo tě pak zaměstnalo. Jaké byly začátky?

Nelehké :-). Byla jsem v té době jedna ze tří žen zaměstnaných ve vedení některé z ekumenických rad církví v Evropě – jinak jsou moji kolegové převážně muži. Také byli všichni mnohem starší a dodnes jsem jedna z mála neteologů. Neměla jsem žádné zkušenosti s prací v církvích a tak mi zpočátku nezbývalo nic jiného, než vystupovat suverénně a nebát se říct, co si myslím! Byla jsem velmi překvapená, že můj názor laika byl (a stále je) velmi cenný. Dnes studuji Institut ekumenických studií při ETF, abych si znalosti o ekumeně rozšířila. A na každoroční setkání s ostatními tajemníky se moc těším. Vždy mě povzbudí, když si stěžuji, že

mi něco nejde a dostanu odpověď: „Nic si z toho nedělej, nám to nešlo 20 let.“

Co tedy celé dny dělá taková tajemnice?

Hlavně koordinuji práci komisí ERC, také pořádáme různé semináře, studijní dny, konference a starám se o organizační záležitosti související s chodem Ekumrady ... ale rozhodně nejde jen o vaření kafe pro představitele církví na nejvyšší úrovni :-). ! Hodně práce zabere agenda Ekumrady dovnitř, pro členskou církev, snažíme se ale taky, aby se o nás vědělo i mimo členskou církev, ve společnosti! Dnes je důležité pracovat s médii – s organizací již zmiňovaných přenosů nedělních bohoslužeb souvisí například i seminář připravovaný s Českým rozhlasem o kultuře projevu. I faráři se musí učit, pokud má jejich kázání dobře vyznít v rádiu! Pravidelně doplňujeme naše webové stránky, vydáváme společná prohlášení k aktuálním problémům – například stanovisko ke vstupu do EU, k euthanasii apod. Jezdím ale také jako zástupkyně ERC v ČR na celosvětové a evropské konference.

A co když někdo s nějakým prohlášením nesouhlasí?

Tak se to v textu výslovně uvede. Jinak ale taková prohlášení slouží médiím jako jednotný názor církví sdružených v Ekumradě. ERC se vyhýbá vydávání společných komuniké k některým tématům, která jsou příliš kontroverzní a u nichž je vysoký předpoklad, že se jednotlivé církve neshodnou. Naším úkolem je přece především hledat ty oblasti, kde se církve mohou sjednotit! Například u prohlášení k novele církevního zákona (kterou mimochodem Ekumrada neúspěšně připomínkovala) se připraví návrh textu, který postupně projde schvalováním všech členských církví, až se najde kompromis, za kterým stojí většina.

Jaké jsou další aktivity Ekumrady?

Připravujeme týdenní přehled zpráv o ekumenickém dění u nás i ve světě. Společným projektem ERC a Pražského arcibiskupství je snaha o vybudování modlitební místnosti na pražském ruzyňském letišti; zajišťujeme český stánek na německých církevních dnech (známých jako Kirchentag) a dopravu Čechů tam. Dalším z projektů je školení duchovních a především laiků pro duchovní službu v nemocnicích anebo již zmiňované Studijní dny. Cílem Studijních dnů je, aby se církve poznávaly mezi sebou a mohly společně hovořit o tématech, která jsou aktuální a na která na zasedáních řídicích orgánů není čas. Církvím často chybí kontakt, komunikace: potřebují se setkat a dozvědět se, na co, v čem a proč máme odlišný pohled a kde se naopak shodneme. Právě ta různorodost a bohatost je ekumena.

Toho slova jsme se nemohly nedotknout. Co pro tebe ekumena znamená?

Ekumena mi přijde jako něco velmi přirozeného. Všichni přece máme jednoho Pána, tak proč bychom se nemohli setkávat, bavit o tom, jak přistupujeme k tomu či onomu, zjišťovat, jak to či ono dělají jinde a poučit se z toho...

Vím, že v Čechách se ERC snaží pracovat prostřednictvím nejrůznějších komisí. Jen pro názornost: komise žen, komise církev – stát, komise pro práci s Romy... Jak se jim jejich práce daří?

Každá církev má právo do komisí ERC delegovat své zástupce. Některé komise mají svobodu v tom, jak svou práci pojmu, některé dostávají konkrétní úkoly od Řídicího výboru, případně Valného shromáždění ERC. Např. komise žen se věnuje otázce domácího násilí. Připravují vydání letáčku, který bude určen těm, kteří jsou oběťmi domácího násilí a jsou zároveň křesťany, a kde se o této problematice dozví více z křesťanského pohledu.

Činnost komisí je velmi pestrá a to, jak se jim daří, velmi záleží na lidech, kteří v nich pracují. Pokud jsou přesvědčeni, že jejich práce má smysl, je za nimi vidět obrovský kus práce! Všechny naše komise jsou představeny na našem webu, tak se přesvědčte sami :-)

Překvapuje mě, že mezi komisemi není taky nějaká pro církevní dorost.

Komise pro mládež při ERC fungovala, ale ne příliš dlouho. Jako kdyby si každá církev chtěla udržet svá jehňátka ve vlastním ovčinci. Jako kdyby jim nechtěla dát možnost poznat, jak se to dělá jinde, a nechat jim svobodou vůli rozhodnout se pro něco jiného.

Co tedy zbývá mládežníkům, kteří by chtěli něco dělat pro ekumenu?

Hlavně se nebát. Nemít strach, že se něčím špatným nakazíme, že nás ti druzí nějak „pokříví“. Tak to rozhodně není, setkání obohacují. Vždy. A na poli víry obzvlášť. Co třeba udělat někdy společnou mládež nebo pozvat lidi na sjezdy. Moc málo o sobě navzájem víme!

Co je takový hlavní úkol české ERC?

Církev mají do budoucna šanci jen když budou spolu, ne proti sobě. Ekumrada se snaží překonávat historicky vzniklé rozepře a rozdělení a znovu církev vracet k tomu, co je jejich nejdůležitější úlohou – vydávat společně svědectví o dobré zprávě, ale být tu i pro ostatní a kde je možné, tam nerozděleně pomáhat. Vždyť současná společnost nedělá rozdíly mezi evangelíky a katolíky. Jsme vnímáni jako křesťané, a měli bychom se snažit jimi být co nejopravdověji! Já osobně bych si velmi přála, aby se o práci ERC více vědělo i mezi lidmi ve sborech, obcích a farnostech členských církví, a aby jim na ní záleželo! Ekumrada je přeci jejich společným hlasem! „Poslechněte si“ ho někdy třeba na <http://www.ekumenickarada.cz/> ■

Skoro všichni lidé mají rádi zvířátka. Sice někdo je má rád jen na talíři, nicméně většina lidí má ráda zvířátka živá, co vám olíznu jazyčkem obličej, když vám není zrovna do smíchu. Aby se těm druhým dobře dařilo, jsou tady veterináři a veterinářky. Jednou z nich bude i **Zuzka Soběslavská**, která má za sebou první ročník na fakultě Veterinárního lékařství VFU v Brně.

Máš doma zvířátko?

U nás doma bývala vždycky kromě květinové džungle poměrně pestrá smečka zvířat. Ale protože jsem na střední bydlela na intru a ani teď moc často z Brna nejezdím, tak naši rodinu doplňuje jenom jezevčík a párek andulek. Jo a čtyři včelstva :-).

Tvá maminka je doktorka a sestra medička. Proč ty jsi se rozhodla pro veterinu?

Na mé rozhodnutí povolání mé maminky ani studium mé sestry velký vliv nemělo. Spíš mě už odmala bavila práce se zvířaty. A při vstupu do veterinární ordinace mě zachvacoval takový zvláštní, až paralyzující pocit smíšený s hlubokou úctou k moudrému muži v bílém plášti. Taky jsem si dokázala hodiny prohlížet sestřiny učebnice přírodopisu – hlavně takový ty obrázky s rozkreslenými orgánovými soustavami.

Je těžší studium na lidského nebo na zvířecího doktora? Vždyť medicí probírají jen jedno zvířátko a veterináři všechny, nebo se mýlím?

Když se se sestrou bavím o škole, zjišťuju, že „člověčí doktoři“ zabíhají do mnohem větších detailů. Zvířecí doktor zase musí daný problém chápat komplexněji, přizpůsobit ho individualitě daného organismu. Mezi papouškem a krávou je přeci jenom

trochu rozdíl, nejen co se velikosti a způsobu pohybu týká.

Co je na tvé škole nejtěžší nebo nejnáročnější?

Já stojím teprve na úplném počátku, mám zatím hlavně hodně teoretické předměty, takže je to učení občas trochu nezábavné. Ale to by se mělo během studia postupně měnit – přijdou výjezdy, praxe, stáže. To, co je nej, budu schopna odhadnout, až to budu mít celé za sebou. I když i to je individuální.

Na co a jak by se měl uchazeč o studium připravit?

Mnohé by mohlo zaskočit, že se nebudou učit jenom úzce odborné znalosti, ale dozví se také spoustu informací ze zemědělství, botaniky, práva nebo třeba ekonomie. Taky se docela hodí fyzická kondice.

Jsou častější veterináři nebo veterinářky, resp. studenti či studentky veteriny?

Asi to mnohým bude připadat zvláštní, ale studium veteriny je v současné době skoro výhradně ženská záležitost. Odhaduju, že v našem ročníku tvoří muži tak 1/4, max. 1/3.

Jistě při studiu se vám dostávají do rukou různá zvířátka, třeba i na pokusy. Jak se stavíš k pokusům na zvířatech nebo dostihovým závodům?

Je dobré si uvědomit, že v současné době v EU platí přísné směrnice pro pokusy na zvířatech, které jsou striktně kontrolovány. A fakt je, že některé výzkumy se bez testů na zvířatech skutečně neobejdou. Tyhle záležitosti jsou však vždy prováděny tak, aby při nich zvířata trpěla co nejméně; podávané hladiny léků či jiných přípravků jsou několikrát teoreticky propočí-

tány a v případě nějakých neočekávaných reakcí musí být testování předčasně ukončeno. Navíc vzhledem k finanční náročnosti každého testování nepřipadá v úvahu, aby probíhalo něco, co by nebylo nezbytné či perfektně připravené. Co považuju za mnohem větší zvěrstvo, jsou třeba kohoutí či býčí zápasy, ilegální transporty a obchodování s exotickými zvířaty.

Jíš maso?

Pokud je chutně připravené, tak velmi ráda. Snažím se přitom ovšem moc nepřemýšlet o tom, co všechno předcházelo tomu, než jsem si vybrala úhledný růžový balíček či rybí kostku v supermarketu.... Rozhodně mi udělá větší radost nestandardně tvarované kuře z domácího chovu.

Skoro by se chtělo říci, že studuješ veterinu v pravý čas. Ptačí chřipka zvedá akcie všech veterinářů. Co všechno vlastně můžeš po vystudování dělat?

S uplatněním přímo v oboru je to těžké, protože praktických veterinářů je hodně, a tak je obtížné najít nějakou skulinu, kam se zapasovat. Nemluvě o pracovních podmínkách. Existuje ovšem celá další škála uplatnění – třeba ve Státní veterinární správě, při jatečním dohledu nebo jako odborný dohled při již zmíněných pokusech. Taky máme šanci pracovat v různých výzkumných a vývojových biologických ústavech, laboratořích, farmaceutických firmách... Záleží na tom, co tě vábí a jak moc jsi ochoten na sobě dál pracovat.

A co vábí tebe? Kde bys chtěla pracovat?

Teď jsem právě na třítydenní praxi na veterinární klinice, kde kromě ambulantních příjmů a očkování asistuju při operacích. A velmi se mi to líbí. Na druhou stranu znám i velice zajímavé teoretické obory, namátkou třeba imunologii nebo přírodní farmaka. Přiznám se, že ještě přesně

nevím, kde bych nejradši zakotvila. Mám před sebou ovšem ještě minimálně 5 let studia a během této doby se mi, doufám, podaří získat trochu rozhled v celé šíři oboru a ujasnit si, co je pro mě nejláka- vější.

A jak si žijí veterináři – lépe než praktičtí lékaři?

Tak to popravdě nedokážu objektivně posoudit. Pro mě je samozřejmě ordinace plná bolavých zvířecích tlapek přitažlivější, než čekárna huňajících lidí s chřipkou (tím se ovšem nechci nikoho dotknout – tahle práce je také nesmírně důležitá).

Komu vlastně veterináři pomáhají – zvířatům, nebo jejich majitelům?

Myslím, že v ideálním případě oběma stranám současně. Zvířatům od bolesti a jejich majitelům od strachu. Mnohdy je totiž důležitější přesvědčit majitele, že problém zvládneme. Zvířata jsou totiž od přirozenosti bojovnicí.

Jsi připravena přesvědčovat majitele pejsků a kočiček o nutnosti uspávací injekce pro jejich miláčka, nebo naopak plnit přání páníčka a uspat i zdravé zvíře?

Pokud mám využít zkušenosti ze své stáže, musím říct, že většina majitelů si eutanasií v nezbytných případech pro své zvířátko přeje sama. Asi nikdo si nepřeje vidět, jak tvoreček, kterého má rád, trpí. A pokud veterinář vysloví, že už mu nedokáže pomoci a jeho stav zlepšit, tak se volí cesta pokojného odchodu. Nemysli si, že je ti při tom jako člověku nějak lehce. Alespoň já cítím hlubokou úctu k daru života.

Co se týče uspání zdravých silných zvířat, tak se přirozeně hledá jiné řešení – útulek, noví majitelé... Veterináři přece nejsou popravčí četa s injekcí T 61 v ruce! (jediný povolený přípravek k eutanasií)

zuzka.sob@seznam.cz ■

Jezdili jste jako děti na tábory? Já jsem mnohokrát vyrazila se skauty na 14 dní pod stan, a opravdu mi to přirostlo k srdci. I proto jsem zajásala, když mi ekumenická organizace Servitus zprostředkovala dobrovolnickou práci „camp counselora“ – vedoucího na letním táboře. Letenku, pojistění a kapesné mi zařídila ELCA (Evangelical Lutheran Church of America), a v květnu tohoto roku jsem plná nadšení odletěla do Chicaga. Tam se setkala všech asi 40 „international counselors“, mladých lidí z Thajska, Filipín, Madagaskaru či ČR:–), pozvaných rozšiřovat obzory malých táborníků. Po krátké orientaci nás rozeslali po celých Spojených státech, mě konkrétně do Pensylvánie, do tábora jménem Nawakwa v blízkosti Gettysburgu. A jaké to tam bylo?

„The Roots“

Než začal samotný tábor, bylo mi ještě dopřáno 14 dní odpočinku u rodiny Rotoových. Ti mě vlastně seznámili s americkým způsobem života. Netušila jsem, že jinak než autem se člověk nedostane pomalu ani na záchod a že za vaření se považuje rozmrazení polotovarů nakoupených v supermarketu. No ale na pohodlíčko si člověk zvykne rychle. Co mě však udivovat nepřestalo, byla absence plotů. Rootovi bydlí v typickém „shluku domů“ podél silnice, všechny s perfektními trávníky, květinami a několika blýskajícími se vozy – a co jste venku opřeli, to jste tam zase našli. V Americe v podstatě nefunguje veřejná doprava, tudíž se chudší vrstvy nemají jak dostat do oblastí, kde žije střední třída – a ta se cítí opravdu bezpečně. Ostatně: nač se zamykat ve vlastním domě, no uznejte...

„Staff training“

Po přivyknutí americkým standardům se mi při příjezdu na tábor zatmělo před

očima. Špinavé padesát let staré dřevěné chatky s deseti viklavými palandami pro děti a jednou „nemocniční“ postelí pro mě a záchodem odděleným od hlavní místnosti jen tenkou dřevěnou příčkou mi na rozdíl od krásného lesa, v němž stály, neučarovaly. Jak to tu můžou děti vydržet, říkala jsem si, když jsou zvyklé na televizi, počítač a koberci vystlanou vlastní koupelnu? A hlavně, jak to vydržím já s nimi, celý týden pohromadě, pak 28 hodin volna a hned zase nová várka? Do chvíle, kdy jsem to vše měla empiricky ověřit, ale měly uplynout ještě tři týdny.

Přesně tak dlouho totiž trval náš „staff training“ – výuka toho, co budeme během léta s dětmi potřebovat. Všech asi 30 dalších vedoucích, taktéž vysokoškoláků, nás ubytovali pohromadě, zahajovali jsme den společnou modlitbou a pak to jelo podle předem stanoveného programu (pozdní příchody neexistovaly!).

Hráli jsme hry, učili se písničky, měli spoustu pobožností a aktivit spojených s tématem tábora „Jesus Meets Us“ (Ježíš se s námi setkává), absolvovali výcvik v první pomoci, šli na výlety na místa, která jsme pak navštěvovali s dětmi atd. atd. Hlavním smyslem těch tří týdnů ale nebylo jen seznámit nás s chodem tábora, cílem bylo vytvořit přátelskou atmosféru v komunitě lidí, kteří si po zbytek léta museli být oporou a jejichž vztahy měly být dětem vzorem. Všechny informace, které jsme potřebovali, jsme stejně dostali i písemně, a části o chování k dětem jsem si prostudovala opravdu pečlivě: Nikdy nebuď s dítětem o samotě, když tě pak obviní z obtěžování, nemá tě kdo krýt. A když je dítě potřeba pokárat, vždy v přítomnosti dalšího dospělého. Nikdy taky nesměly být o samotě dvojice chlapec – dívka, stejně tak se děti nesměly dozvědět, když spolu někdo z vedoucích chodil, a měli jsme za úkol promptně odvá-

dět řeč ze všech ožehavých témat... Podobně bylo jasně dané, jak máme být oblečení (např. ramínka u tílek nesměla být užší než dva prsty), a vše narušující komunitu jako např. walkmany nebo vlastní jídlo (o něž se člověk nemohl se všemi rozdělit) bylo přísně tabu.

„Kids“

V táboře bylo každý týden 100 až 160 dětí různého věku, rozdělených většinou do desítek skupin. Skupinu nejčastěji tvořili obyvatelé dvou sousedních chatek, v jedné většinou byla děvčata se svou vedoucí, ve druhé zase kluci. Vždycky 14 dní předem jsem se dozvěděla, co mě čeká za skupinu (např.: 11–13 let, 5 holek, 4 kluci, cyklistický tábor), a s kým ji budu vést. Společně jsme pak naplánovali část programu (kdy chceme jít do bazénu, kdy na výtvarné práce a na hřiště nebo kdy chceme spát venku... Každý den jsme taky měli „Bible study“ a společné modlitby). Ředitelka celého tábora usilovala o integraci postižených a menšin, tudíž jsme se starali například i o chlapečky z uprchlických rodin egyptských křesťanů, nebo o lehce mentálně postižené děti (bydlely v chatkách a všeho se účastnily). V průběhu celého léta jsem měla sedm skupin dětí, od pěti a půl do šestnácti let, a každý z těch týdnů byl úplně jiný. Jeden týden byl taky Fami-

ly camp, přijely celé rodiny od miminek po prarodiče, bydlely spolu v chatkách a my se jim jen starali o program (výlety na kolech, biblické hodiny, hry...). Většina týdnů s dětmi však byla hodně fyzicky i psychicky náročná, zároveň ale plná legrace a radosti ze spolupráce s tím druhým vedoucím – to, že jím byl každý týden někdo jiný, bylo hodně osvěžující.

Během výcviku mě samozřejmě nikdo ne naučil, co si počít s dítětem, které něco prostě nechce dělat, jak uspávat děti, jimž se stýská, anebo jak přežít třetí hodinu v bazénu (dětí dovádění ve vodě milovaly...). Zpočátku jsem se taky bála, jestli mi občas neujede ruka – americké dítě totiž nesmíte plácnout, a netušila jsem, jak budou reagovat na moji angličtinu. Malé děti ale ani nepoznaly, že „nejsem jako oni“, a ty větší to zajímalo. Praha má dobrý zvuk – i když si i jedna vedoucí myslela, že leží v Itálii – a fotky starých kostelů v nich vzbuzovaly úžas. To, že jsou na rozdíl od těch jejich téměř prázdné, už jsem nezduřažovala. Podobně jsem na jaře neměla ani ponětí, jaká odměna to je, když se dítěti začne na táboře líbit, když poprvé spí pod hvězdami a zkusí něco, co ještě nezkusilo.

I já sama jsem se mnohokrát překonala (při lezení na lana napjatá ve výšce 8 – 10 metrů, při vedení programů před celým táborem i s tím přízvukem a chybami, nebo prostě jen tehdy, když jsem dováděla s dětmi, ačkoliv mi nebylo zrovna do zpěvu...), a když jsem se v polovině srpna vracela do Chica-ga, povídali jsme si jak o počurácích, tak o těch magických bohoslužbách pod širým nebem. 75% luteránských farářů v Americe za sebou má zkušenost táborového vedoucího a pro většinu z nich byly právě ty letní měsíce mezi dětmi rozhodující pro další směřování jejich života. A co teprve když to je v cizí zemi! Jestli byste to chtěli také zkusit, spojte se během prosince či ledna se Servitem, a příští rok si možná popovídáme o společné zkušenosti! ■

Trojice Ježíšových učedníků, o kterých nemůžeme říct téměř nic určitého. Legendy hovoří o tom, že Jakub byl v Jeruzalémě shozen ze střechy chrámu, potom kamenován a ubit k smrti.

Tadeáš měl být zase v Persii utlučen holemi a klacky (odtud jeho „půvabný“ atribut). Šimon byl zase na své misijní cestě v Sýrii a Mezopotámii v půli těla přerážnut pilou. Tolik lidská fantazie ve středověkých legendách. Bible je ale ve srovnání s těmito legendami v mnoha ohledech střídmější. Zůstává pouze u jmen. Více neprozrazuje. Je to ale málo? Třeba se nám tím chce naznačit, že velké zástupy v Kristově lidu zůstanou vždy víceméně neznámé. Nebude se o nich vyprávět, ani učit ve školách. A přesto se za každým jménem skrývá jedinečný příběh víry. Také o nás se asi nebudou tradovat velké a dobrodružné příběhy, které by vstoupily do dějin církve (i když v řadách ČCE mohou být výjimky).

Nanejvýš si v naší rodinné historii budou chvíli pamatovat naše jméno. V dalších generacích ale i to naši potomci zapomenou a my budeme vymazáni z paměti rodu. Svědectví toho trojlístku neznámých apoštolů spočívá v tom, že pro Boha něco takového jako „zapomenout něčí jméno“ neplatí! ■

NEDELE

Pavel Prejda

POEZIE

Nedospáná noc
Věčně obsazená koupelna
Křik a pláč dětí
Ne! V pyžamku do kostelíčka nepůjdeme.
Hledání čisté košile
Kam jsem zase schoval krém na boty
Zvonek u dveří
Pohyb cizích lidí v našem bytě
Na podlaze rozházené hračky
Co tady dělá ta koloběžka
Nervózní pokukování na hodinky
A opět pláč dětí zaklesnutých do sebe
ve sporu o plyšového buvola
Doufám, že kostelník zapálí svíčku

Manželka hledá hřeben a zrcátko
Sestra N. se ptá jestli dnes přijde sestra M.
Kdo dnes bude vítat a kdo vařit kávu
Malý Tomášek volá ze záchodu,
že už je hotový
Peníze do sbírky, Bible, zpěvník, kázání
ááá, koupelna se už uvolnila, no konečně
Ještě obléknout talár
Co dělá syn varhanice u nás v ložnici
A zase zvonek
Ne, grilování prasete domluvíme až potom
Už přišel i bratr K.
Je čas jít
Tebe, Bože, chválíme...

Zeptá-li se dnes někdo, který hudební styl je v módě, věřím, že po Hip Hopu by na druhém místě byla odpověď: SKA. Tedy spíše užívaný slangový výraz „skáčko“. (ten prosím nepoužívejte, zní to něco jako „lidičky“ nebo „růžový miláčku“ ?) Vždyť koncerty SKA jsou jedněmi z nejnávštěvovanějších. A například teprve druhý ročník SKA punk festivalu Mighty sounds navštívilo 5500 lidí! Co to tedy SKA je a kde najdeme jeho kořeny?

Pro mnohé bude asi překvapením, že SKA je spojeno s hnutím Skinheads (v původním významu – viz minulá čísla). Stejně jako toto hnutí, má SKA své kořeny na Jamajce – ostrově v Karibském moři. Hudebním předchůdcem byl styl zvaný „Mento“ – jakási směsice populárních písní s klasickými karibskými písněmi. Řekli bychom folkové písně plantážníků při práci. Použitím elektrických hudebních nástrojů se Mento transformuje ve SKA. Pro SKA je typický – z Menta odvozený – offbeatový rytmus (důraz kladen na druhou dobu). Dnes tento rytmus drží hlavně doprovodná kytara a klávesy.

K názvu stylu se tradují dvě legendy. Jedna tvrdí, že jde o zbytek pokřiku jednoho z prvních interpretů SKA Ernesta Ranglina, který se zdravil: „Love skaskavoovie“. Druhá, více pravděpodobnější legenda praví, že jeho spoluhráč Clue J chtěl zachytit verbálně zvuk kytary na druhou dobu a řekl: „Make the guitar go ska!ska!ska!“

Tehdejší texty odrážely nálady domorodců, tedy od nesmyslných popěvků přes sociální situaci až po politická témata.

SKA se rozšířilo ve třech vlnách. První – jamajskou – jsme si popsali. Druhá vlna se rozšířila v Anglii, po příchodu přistěhovalců z Jamajky (viz hnutí rudeboys v článku o Skinheads). Zde se v sedmdesátých letech rozvíjí pomalejší odnož SKA, která se nazývá 2tone. Spojeno se skupinami

The Specials, The Selecters. U nás dnes tento styl hrají The Chancers.

Třetí vlna přichází v 90. letech, kdy se SKA rozšiřuje do celé Evropy a stává se oblíbeným stylem pro mladé. Díky širokému spektru posluchačů se objevují další odnože jako SKApunk, Roksteady, SKAJazz apod.

Pro neznalce je SKA označováno jako „rychlé reggae“. Ovšem pravdou je, že SKA bylo dříve a tedy reggae vzniklo přes styl Rocksteady zpomalením SKA. (Bob Marley a rozvoj rastafariánství)

U nás se můžeme setkat s mnoha skupinami hrajícími SKA. Mezi nejznámější patří Fast Food orchestra a ne úplně typické SKA hrané kapelou 100 zvířat (přestože jsou považováni za první SKA kapelu u nás, nikdy se přímo ke SKA nehlásí).

Pokud chcete vědět více, mnoho informací jak o historii tak aktualitách najdete na www.skaweb.cz

KRÁSKA V NESNÁZÍCH

Klára Schneiderová

FILM

Podle názvu jsem to odhadovala na pelíškovsky hřejivou laskavou komedii. Víc jsem se seknout nemohla. Daleko víc než zmíněné Pelíšky totiž nejnovější příběh na plátně dua Hřebejk–Jarchovský připomíná moralistně hořkosmutný snímek Horem pádem. Na jeho začátku nalézáme hlavní hrdinku Marcelu jak jinak než v nesnázích. V domě zničeném povodní se tísní s tchýní, dvěma dětmi a manželem Jardou. Ten

ve své autodílně celé dny dává dohromady kradená auta. Třecí plochy v rodině se povážlivě rozšiřují a poslední kapka nastane v okamžiku, kdy Jarda ukradne drahé auto a je dopaden policií.

A tam se Marcela setkává se starším emigrantem Evženem, kterému auto patřilo, a zjišťuje, že „dobrý člověk ještě žije, právě přijel z Itálie.“ Vynořil se, aby Krásku vytáhl ze světa nesnází do světa pohodlí a to taky (kromě jediné facky) po celý film neúnavně dělá. Pod jeho ochrannými křídly Marcela nejprve putuje z nepohodlného azylu u své matky a jejího problematického přítele do Evženova zrestituovaného domu. Jardovi odpykávajícímu si trest ve vězení ukáže záda a nakonec s Evženem i oběma dětmi odjíždí žít do slunného Toskánska. Idylka? Jen zdánlivě. Marcela totiž přese všechno neprestala toužit po násilnickém Jardovi... Příběh je pěkně vymyšlená postmoderní (ne)pohádka s otevřeným koncem. Tvůrci v něm nechali Krásku bloudit nástrahami peněz, sexu a pokřivených vztahů s jejími blízkými, ale hlavně touhami její vlastní duše i těla.

Bohužel neodolali a obložili silný příběh záplavou kuriózních figurek, které sice měly pobavit, ale místy působí křečovitě a šablonovitě. Nezavili se ani touhy jednou ranou (filmem) uhodit hřebík na hlavičku co nejvíce zdejšími nešvarům, takže nakonec mezi sobeckými tuzemskými postavami vypadá Ital Evžen jako anděl v lidské podobě. Výsledkem je zvláštní koktejl. Na jedné straně gagy v duchu Pelíšků, na straně druhé dlouhé emotivní záběry, které známe spíše z filmů za oceánem. Ani ryba, ani rak, řekne si divák, a je z toho trochu... trochu v nesnázích. Jako ta Kráska. Ale to vůbec nevaří.

Režie Jan Hřebejk, scénář Petr Jarchovský, hrají Aňa Geislerová, Josef Abrhám, Jana Brejchová, Emília Vášáryová, Roman Luknár, Jiří Schmitzer, 120 minut, 2006

PIRÁTI Z KARIBIKU

Anna Kratochvílová

FILM

Nevím, jak vy, ale já jsem si podle ohlasů v médiích a omdlévajících fanynek na premiéře, pomalu začala myslet, že na Pirátech něco je. Tedy, že na Pirátech je něco víc než legrace. A tak jsem vyrazila do francouzského multikína.

Na začátku Keira Knightly promokne skr naskrz ve svatebních šatech a ženicha, Orlando Bloom, jí přivede eskorta v poutech. (Vězte, že svatba se v tomto díle nekoná!)

Do vězení, ale putuje Keira, totiž Elizabeth, a Will (respektive Orlando) se vydává na další dobrodružství – jen tak získá život pro sebe a svou lásku a ještě navíc osvobozující glejt pro piráta, totiž kapitána, Jacka Sparrowa. A pak už se to jen více a více komplikuje, Elizabeth utíká a hledá Willa. Will nehledá, ale najde otce. Bestiální kapitán Mořská škeble (tak se pochopitelně nejmeneje) chce své srdce, které je schované kdesi v truhle

Piráti z Kari-
biku - Truhla
mrtvého muž-
že
Režie Gore
Verbinski
Hrají Johnny
Depp, Bill Nig-
hy, Orlando
Bloom, Kei-
ra Knightley,
2006

(a stále bije). Jack se snaží vydělat, a tak to srdce chce také. Will by rád zachránil otce, a tak – překvapivě – chce ono srdce a Elizabeth touží zachránit Willa (a vdát se), a tak chce totéž srdce. Na konci se všechno pokazí, nebo jenom zamotá? Jacka dokonce spolkně obluda – lehce otřepaný motiv. No, Johnny Depp samozřejmě nemůže umřít, vždyť úspěch filmu prý závisí jen na něm. (Což nechápu, protože je s tou svou nespolehlivostí a hamizností někdy až odporný!)

Závěrem – v dalším díle Pirátů je všechno na svém místě – Jack správně opile vrávorá a skrytě touží po laskavém objetí, Will je jediný muž se zdravými zuby ve filmu, kostýmy jsou skvělé a dialogy vtípné. A dokonce přiznám, že Piráti mají kouzlo a asi je to skutečně kouzlo Jacka Sparrowa, přes všechny své neduhy lamače dívčích srdcí. Jen ten zvyk natáčet filmy, které mají mít pokračování, bez slušného závěru bych zrušila.

KNIHA

PRO KAŽDÉHO NEBE

Adéla Benešová

Znáte Květu Legátovou? Určitě ano. Tenkrát, kolem premiéry filmu Želary, se o ní nadšeně všude mluvilo. Knižní předlohy filmu se tehdy prodávaly v pochvalné obálce: Prvotina osmdesátileté autorky je mimořádným literárním objevem... (Obálka Želary, vydání 2001).

A jaké překvapení – klasický popularizační komentář to zase jednou přehnal. Objev Želary jsou, prvotina ne. Legátová, učitelka fyziky, matematiky, češtiny a němčiny, debutovala už v padesátých letech. Psala krátké jednoaktovky založené na dialogu, tedy s dějem tak rychlého spádu, jako mívá pingpong. Tyto dialogy byly vydány – daleko později, než zasloužily – v knize Pro každého nebe. Stejnojmenná hra Pro každého nebe se řadí k nejlepším z nich a jde v ní zhruba o toto:

Pan Malec se po havárii probere v jakési nemocnici. Až na věcného a stručného ošetřovatele je sám. Vyjde najevo, že srážku nepřežil a domnělý zdravotník je jeho anděl. Co vlastně je anděl, Bůh, nebe a peklo, je předmětem celé hry. Struktura se podobá ze všeho nejspíš vánočce – rozinky potěšujícího slovíčkaření s podtexty spolknete hned...

MALEC: (čte)Le–nín–ská– óda.

ANDĚL: Letní pánská móda. Některá písmena upadla.

...narazíte ale i na propletence, které budete muset chvíli přežvykovat, než si plně uvědomíte, kam vedou. Toho si všimnete ve všech legátovských hrách, jakkoli různé jejich prostředí bude.

Válečná Praha...cizí planeta...

Svět Květy Legátové je přijatelný, jeho systém není lidsky kontrolovatelný a zároveň vychází z lidské přirozenosti. Prožíváte euforii znovuobjevitele, když vás napadne: vždyť to tak skutečně mezi lidmi funguje... A tak bych navrhla změnu obálky „toho prvního“ díla Želary, neboť neprávem dostaly štěpl geniálního prvorozeného...

Pro každého
nebe, Květa
Legátová,
Labyrint, 2003

Fm C Fm C Fm

sta ve ní sla ví po led ní klid ví tr v se ně spí

5 Fm C Fm C Fm

slun ci se sta ví stří br né ko pí v rukou so le ných ryb

9 Fm C Fm C

Mar ce lí no k nám dnes při šel Bůh

13 Fm C Fm

k námtnes při šel Bůh na o běd

Cíchy suší si své copy
Mrtvě visí nit
Já ti šeptám nejkrásnější
jsme když spolu můžem být

Ref.: Marcelíno
K nám dnes přišel Bůh
K nám dnes přišel Bůh na oběd

Slunce si sedlo do sklenice
Příbor zvoní s ním
V dálce bijí kameníci
Chtějí dobýt země klín

Ref.: Marcelíno...

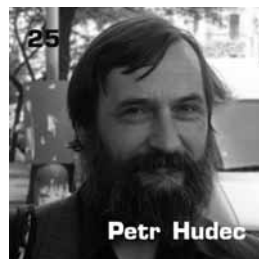
BYLO:

O víkendu 7. a 8. října proběhlo slavnostní otevření Sborového domu Milíče z Kroměříže v Praze na Jižním Městě.

V Havlíčkově Brodu proběhl za účasti přibližně 700 mladých lidí Sjezd (nejen) evangelické mládeže.

Žáci, kteří navštěvují školu v německém regionu Bádensko - Württembersko, se dozví více o muslimském vyznání. Zemský ministr kultury Helmut Rau se totiž domnívá, že tímto způsobem „se podpoří výchova dětí z islámských rodin, které pochopí, že je jejich víra se společností spojuje, nikoliv odděluje“.

ČT vysílá na druhém programu křesťanský pořad pro mládež. Každý ze 17ti dílů se zabývá různými tématy. Například odpuštění, láska, identita, odvaha, radost, konflikt, bolest a utrpení, ... Vysílání každou středu na ČT2 v 18:05. Více na www.exit316.cz

Petr Hudec**Petr Hudec****BUDE:**

3–5.11. proběhne SCUK mládeže, tj. seniorátní dny mládeže královéhradeckého seniorátu. Zváni jsou i mládežníci ostatních seniorátů a přátelé. Téma: Helldorado – Kde se bere zlo!? Koncert séfardské hudby (Tomáš Najbrt), přednáška Lukáše Ondry, Pekelné odpoledne, film Hellboy. Bohuslužby s Večeří Páně a zpíváním mládeže. Nakonec NEBESKÁ KAVÁRNA. Více na <http://kralovehradecka – mladez.evangnet.cz>.

3–5.11. se koná Ostravské listopadání – hudební setkání, společný zpěv, hudební dílny. Sobotní odpoledne – festival křesťanských písničkářů i kapel. Večer – koncert (Goro, The Sign). Více na <http://moravskoslezska – mladez.evangnet.cz>

Seznamka Noemi zve nezadané křesťany na Předvánoční víkendový pobyt od 1. do 3. prosince 2006 v rekreačním areálu Horalka v Orlických horách. Bližší informace o pobytu: tel.: 777222877, e-mail: info@noemi-seznamka.cz

Na 1. - 2.12. připravuje Sekce pro mládež ČBK Konferenci o mládeži v Centru Mariapoli v Praze Vinoři. Zváni jsou zájemci, kteří se věnují pastoraci mládeže. Více info www.signaly.cz

Štěpán Janča**Štěpán Janča**

nakryštila pro vás Krysa

Pozor !! Dvouletý cyklus „Seminářů pro pracovníky s mládeží“

se nám překlápí do své druhé půle. A ty můžeš být u toho. Absolvoval si některý předešlý seminář a nechceš si nechat ujít další díl ? Nebo chceš s námi naskočit do jednocího vlaku a získat nové podněty a zkušenosti do své práce s mládeží ve tvém sboru či seniorátě ? Pak neváhej a rychle se přihlašuj se na <http://mladez.evangnet.cz> neboť čas konání se blíží. Tedy **16.–19.11.2006** v Bělčici nad Orlicí, navíděnou.